

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΛΑΣΤΙΚΕ,

ἢ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

ἘΠΙΚΡΙΝΟΥΣΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ἙΛΛΑΔΑ,

ὑΠὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.

Δὲν ἀνέκω εἰς κίμωλον Κομματάρχου μας μερίδα,
Ἄλλ' εἰς ὄλην τὴν πατρίδα.
Ἔως σήμερον Πατρία ἴθους δὲν ἐσχεδιάσθη,
Κι' Ἀρχηγὸς ἐκείνης εἶμαι, ἥτις ἐτι δὲν ἐπλάσθη.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Κ. ΡΑΛΛΗ.

1836.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ,
ἢ
ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ
ΕΠΙΚΡΙΝΟΥΣΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ,
ὑΠΟ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.

Δὲν ἀνῆκω εἰς κλιμίαν Κριματόργου μας μερίδα,
Ἄλλ' εἰς ὅλην τὴν πατρίδα.
Ἔως σήμερον Φατρία ἔθνεος δὲν ἐσχεδιάσθη,
Κι' Ἀρχηγὸς ἐκείνης εἶμαι, ἥτις ἐτι δὲν ἐπλάσθη.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Κ. ΡΑΛΛΗ.

1836.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΟΤΕ, περί τὰ τέλη τοῦ 1825 ἔτους, τὸ ἱερόν τοῦ πατριωτισμοῦ πῦρ ἤρχισε ν' ἀποσβύναται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τῶν φατριῶν ἡ ἔρις νὰ διαδέχεται τὴν ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων ἀμιλλαν, ἔγραψα Σατύρας, αἵτινες ἐπέτυχον, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τῆς καλῆς ὑποδοχῆς τοῦ κοινοῦ. Εἰς ταύτας ὁ ἀναιδὴς Φατριαστῆς, ὁ γελοῖος Σπουδαρχίδης, ὁ μιζοβάρβαρος Βουλευτῆς, ὁ κλέπτης Φροντιστῆς, ὁ ἀσελγὴς Κληρικὸς ἐβλεπον ὡς εἰς κάτοπτρον τὴν ἀσχημίαν των, ἐσκυθρώπαζον αὐτοί, τὸ δημόσιον ἐγέλα, καὶ ἡ κακία περιεσέλλετο. Ποιῆσεων ὁμοίων τὴν σύνθεσιν ἐπιχειρῶ καὶ αὐθις. Ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τ' ὄνομα ἙΛΛΗΝΙΚῆ ΠΛᾶΣΤΙΓῆ ἐκδιδόμεναι, θέλουσι μὲν ἀφορᾶ καὶ αὐταὶ εἰς τὸν ἴδιον σκοπὸν, διαφέρει δὲ τὸσῶ μᾶλλον τῶν πρώτων, καθ' ὅσον ὁ καιρὸς καὶ τὴν Ἑλλάδα μετεσχημάτισε καὶ τὴν Μοῦσάν μου μετερρύθμισε.

Καθ' ἣν ἐποχὴν αὐτοσχεδίσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ποιήσεως, ἀπαρεισάκτου ἔτι εἰς τὸ ἔθνος μας, ἡ κοινωνία ἦτον, διὰ νὰ εἴπω οὕτως, ἀνατετραμμένη, δυστυχῆς καὶ εἰς τῶν ὄπλων τὴν τύχην παραδεδομένη· ἡ Ἑλλὰς ἦτον τρόπον τινὰ Στρατῶν καὶ Νεώριον. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκείνης τῶν πραγμάτων ἀνωμαλίας καὶ τοῦ διηνεκοῦς τῶν πολέμων σάλου, ἦτον τότε καὶ ἡ Ποίησίς μου πολεμικὴ ὄλη, ἀπότομος, ἀτημέλητος καὶ ὁμοία μὲ τὴν ἐν στρατοπέδοις διαιτωμένην Ἑλλάδα. Σήμερον ὅμως ὅτε, προϊόντος τοῦ χρόνου, καὶ τῆς ἐπαναστάσεως αἱ θύελλαι κατευνασθήσαν, καὶ λογιωτέρα νεολαία ἀνεφάνη, καὶ πολλοὶ ὁμογενεῖς πεπαιδευμένοι ἢ εὐκατάστατοι συνῆρρυσαν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, καὶ ὁ βίος ἡμῶν κατέστη ἀνετώτερος, δύναται αὐτῇ καὶ χρεωστῆ νὰ ἐμφανισθῇ ὀλιγώτερον ἐξηγηριωμένη, ἀπῆλλαχμένη τραχύτητος καὶ ὑπὸ στολὴν

αὐπρεπισμένην, χωρὶς ν' ἀποβάλη κατ' οὐδὲν τὴν ἀξίαν της.

Ἡ Ἑλλάς παρουσιάζεται σήμερον ὑπὸ φάσιν ποικιλωτέραν, καὶ ἀφθονίαν παρέχει ζωγραφικῆς ὕλης εἰς τὸν εἰκονογράφον. Εἰς τὴν Πρωτεύουσαν τοῦ Βασιλείου ἐπέπεσε σμῆνος παντοδαπῶν ὑπαλλήλων, ἀναφυομένων ἀκαταπαύστως καὶ μετὰ κτηρηνικοῦ βόμβου περὶ τὸν Θρόνον ἵπταμένων·

« Ἦστε εἶνεα πολλὰ μελισσῶν ἀδιαιάν,
 αἰεὶ νέον ἐρχομενάων. »

Ἕλληνες καὶ ἄλλοθνεῖς, νεηλυδες καὶ ἀγωνισταὶ, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ, λόγιοι, Ἐφημεριδογράφοι, Ἰπουργοὶ, Ἰπουργικοὶ Σύμβουλοι, Δικασταὶ, Εἰσαγγελεῖς, Κωλεττισταὶ, Μαυροκορδατισταὶ, Καποδιστριακοὶ, πόσων διαφόρων προσώπων συνένωσις, πόσων παντοίων χρωμάτων προσέγγισις! Ἐξω δὲ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ὁ Ἀδάμ ἐκπτωτοὶ τοῦ παραδείσου, περίσκεπτοι καὶ μελαγχολικοὶ περιφέρονται οἱ πρόην μὲν Ἀρχιφρατρισταὶ, νῦν δὲ Πρέσβεις αὐτῆς πολυδάπανοι, τὴν πρώτην εὐτυχίαν των μετὰ τριναγμῶν ἐνθυμούμενοι καὶ ζητοῦντες νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους της, διὰ νὰ τὴν κατασπαράξωσιν ἐκ νέου. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Ὀρθοκεία μας, ἡ γλῶσσά μας, ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πρόσφατός μας ἀγὼν, αἱ λαμπραὶ αὐτοῦ ἀναμνήσεις, ὁ ἔθνικός μας ἱματισμὸς καταφρονοῦνται καὶ θεωροῦνται ὡς οὐδὲν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἡ ἐσπερία Εὐρώπη μετοχεύει ἀδιακόπως εἰς τὴν πρὸς ὄλους ἀναπεπταμένην Ἑλλάδα πολλὰ ἤθη διεφθαρμένα καὶ πολλὰς μωρὰς προλήψεις εὐγενειῶν. . . Ποῖον, ὡς μὴ ὄφελον, εὐρύχωρον καὶ νέον στάδιον ἀνοίγεται εἰς τὴν Μοῦσάν μου! Λοκνος αὐτῆ καὶ θαρραλέα, ἐπικερμα ἤδη βαρεῖαν ἀπὸ βέλγη φαρέτραν εἰς τοὺς ὤμους καὶ τανύει ἐκ τῆς στιγμῆς αὐτῆς τὸ τόξον της.

Ἡ ἙΛΛΗΝΙΚῆ ΠΑΛΑΣΤΙΚῆ θέλει δημοσιεύεσθαι εἰς Φυλλάδια, ἕκαστον τῶν ὑποίων, παρεκτὸς τοῦ ποιητικοῦ μέρους, θέλει κατὰ τὰς τελευταίας σελίδας περιέχει καὶ διατριβὰς εἰς τὸν πεζὸν λόγον, περιστρεφόμενας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς κυριωτέρας τῶν στίχων ἰδέας, ὅσαι θέλουσι χρῆζει ἀναπτύξεως.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΚΗ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

(ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1836.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ἘΝΝΕΑ χρόνους ἄγρυπνος τοξότης τῶν Ἑλλήνων,
Τὰ βέλη μου πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους διευθύνων,
Ἐπλήγωσα περυστικούς πολλοὺς κακούργους ζῶντας,
Ὡς κόρακας ὅπου κτυποῦν οἱ κυνηγοὶ πετῶντας,
Κ' εἰς ὑπονόμου ἔθνικῆς πυρίτιδα κρυμμένην
Λαμπάδα ἐπλησίασεν ἡ χεὶρ μου ἀναμμένην
Καὶ πάλιν σήμερον κραυγὴ πατρίδος μ' ἀνεγείρει,
Καὶ φέρω τὴν φαρέτραν μου ἀστράπτουσαν καὶ πλήρη.
Τί χάος, τί περιπλεγμὸς συμβάντων καὶ ἀνθρώπων
Συσσωρευθέντων γύρω μου σ' ἓνα καιρὸν καὶ τόπον!
Εἰκοσιεννεήμερος, ὡς Ἰφαιστος χωλαίνει
Ὁ μὴν ὁ Φεβρουάριος καὶ κωμικὰ προβαίνει·
Καὶ εἰς αὐτὰς του τὰς λειψὰς ἡμέρας σκηναὶ πόσαι,
Καὶ πόσων φατριῶν αἰσχρῶν συγκεχυμένα γλῶσσαι!
Βροχὴν ὁ Φεβρουάριος, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχει,
Καὶ Ὑπουργεῖα δροσερὰ πουργὸ καὶ βράδυ βρέχει·
Πλὴν τοῦ Κυρίου Δρόσου μας τὸ χθεσινὸν παιγνίδι
Δὲν δρόσεισε, ζεμάτισε τὸν πρῶτόν μας Πραΐδη.
Δημοπρασίαν ἀνοιξάν Γραμματειῶν... Ἐλάτε!
Μὲ τὴν τιμὴν σας, Κύριοι, ἡ κάθε μὲν τιμᾶται.

Μικρὴν τιμὴν θὰ δώσετε... Τί στέκεσθε, αὐθένται;..
 Νὰ Γραμματεῖαις μιὰ, δυὸ, τρεῖς! νὰ τέσσαρες! νὰ πέντε!..

Θεὲ! πόσαι χαμέρπειαι, καὶ πόσαι κολακεῖαι,
 Διὰ νὰ γένουν Ἵπουργοὶ πέντ' ἐξ ἐγκληματίαι!
 Ξένης δυνάμεως αὐτὸς τὸν Πρέσβυν κολακεύει,
 Καὶ μεταλλεῖον πλούσιον σιωπηλὰ δουλεύει.
 Ἐκεῖνος ἔχει κατὰ νοῦν εἰς τὴν Αὐλὴν ν' ἀρέσῃ.
 Τὸν Καγγελάριον ζητεῖ ὁ ἄλλος νὰ πλανέσῃ,
 Κεὶ τοῦ Κωλέττου κρύφιος καὶ πρῶτος θιασώτης,
 Τὴν ἀλληλογραφίαν του κρυφὴν κρατεῖ ἐν πρώτοις.

Ὡς τότε μὲ τὰ πρόσωπα στὴν γῆν σκυμμένα κάτου
 Ὅτ' κλαίετε δογματικαὶ σκιαὶ Μυροκορδάτου;
 Τί κρῖμα ἔξω τοῦ χοροῦ, ὡς Ἀχιλλεῖς ὀργίλοι,
 Νὰ στέκεσθε μὲ βλάσφημα καὶ μαραμμένα χεῖλη!
 Μὰ τὸν Θεόν! ραγίζεταί στὴν τρέμουσάν μου χεῖρα
 Ἀπὸ τὴν ἄκραν λύπην τῆς ἡ συμπαθῆς μου λύρα...
 Πλὴν, φίλοι, ἔχει ὁ Θεὸς, καὶ παρηγορηθῆτε
 Τῆς τύχης ὁ τροχὸς αὐτὰ πῶς ἔχει στοχασθῆτε
 Ἐνθυμηθῆτε τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τὸν μεγάλον,
 Ὅποταν κατετρέχετε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον.

Ἐν τούτοις εἰς τῶν πόλεων ὑψοῦται τὰς τριόδους
 Ὡσὰν ἀνεμοστρόβιλος κονιορτοῦ νεφώδους
 Ὁ αἰφνιδίως ἐκραγεῖς Στασιασμὸς τοῦ Στρατοῦ.
 Αὐτὸς ὁ Γίγας, βόρβορος εἰς τὰ ἐντόσθιά του,
 Τιάραν ἐπισκοπικὴν στὴν κεφαλὴν του φέρει,
 Ῥομφαίαν εἰς τὴν ζώνην του καὶ Σύνταγμα στὸ χέρι·
 Τὸν βλέπει πλησιάζοντα τὸ κάθε ἄστου τρέμον,
 Καὶ σείεται ὡς κάλαμος ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων·
 Κε' ὡς τῆς γαλήνης τὸ πτηνὸν εἰς τὸν τοιοῦτον σάλον,
 Ὁ πνευματώδης Λαγγρενὲ μᾶς ἔρχεται τῶν Γαλλῶν.

Τὸν Χάρτην, Εὐαγγέλιον τῶν τωρινῶν Ἑλλήνων,
 Στὴν γῆν μας μῆπως ἔρχεται ὡς ἄγγελος ἐκτείνων;
 Τῆς συνταγματικότητος οἱ Παραστάται οὔτοι,
 Οἱ Γάλλοι, τί μᾶς στέλλουσι; τί δωρεάς; τί πλοῦτη;..
 Ἐὰν ἀκούσης δῶο τρεῖς, τὸν ΟΠΟΥΛΟΝ καὶ ΙΔΗ (*),
 Ὁ Λαγγρενὲ δὲν ἔκαμς δι' ἄλλους τὸ ταξίδι,
 Καὶ Καρλισταί, Φιλιππισταί, καὶ σύσσωμ' ἡ Γαλλία
 Τοὺς καθαρούς Κωλεττιστάς ζητοῦν στὰ Ἰπουργεῖα.
 Γαλλία! ἔλαφρότης σου ἔαν εἰς τὰς μυρίας
 Πρὸς τὴν πτωχὴν μητέρα σου λαμπρὰς εὐεργεσίας
 Δὲν ἔχης ἄλλην δωρεὰν καὶ χάριν νὰ προσθέσης,
 Παρ' εἰς τοῦ δεινὸς Ἑλλήνος τὸ δίκτυ ἀφ' οὗ πέσης,
 Νὰ βάλῃς εἰς τὴν βράχην της ὡς Ἰπουργόν της πάλιν
 Τὸν πρόην τοῦ Συντάγματος μεγάλον Γενεράλην.
 Ὁ κόσμος ὁ μεσημβρινὸς καὶ ἡ Ἑλλὰς προσμένει
 Ἐλευθερίας ἀπὸ σὲ ἀθάνατα τεμένην...
 Ἀλλ' ἄς μὴν ἐπεμβαίνωμεν εἰς τὴν Διπλωματείαν,
 Κι' ἄς στρέψωμεν τὰ βλέμματα στὴν ἔσω Πολιτείαν.

Τὸ δέσμιον καὶ ποδαλγὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους
 Γενναίως ἀντιστέκεται πρὸς Ἰπουργοὺς Πιλάτους,
 Καὶ βροκανίζει τὸν παχὺν προϋπολογισμὸν των
 Καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν στρογγυλῶν δραχμῶν των.
 Ὡ Ἰπουργῶν ἀναίδεια! χωρὶς τριῆρη μίαν,
 Χωρὶς στρατὸν ἑλληνικόν, χωρὶς Ἀκαδημίαν,
 Ἀδύνατον, κατὰ τυφλὸν τὸ ἔθνος μας κρατοῦντες
 Κι' ὡς σκώληκες ἐντὸς σαπροῦ στελέχους κατοικοῦντες,
 Εἰς ἓνα των ἐνιαυτὸν καὶ ἄσημον καὶ στείρον

(*) Συνῆθεις καταλήξεις τῶν πατριωτικῶν ὀνομάτων Πελοποννησίων καὶ
 Στερεολλαδιτῶν.

Σκερπίζουν τόσον ἀριθμὸν στερλίνων καὶ ταλήρων,
 Ὅποσον ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἡρωϊκῶν μας χρόνων
 Δὲν ἐξωδεύσαμεν ἡμεῖς ἐν μέσῳ τῶν ἀγῶνων
 Μὲ δέκα μας στρατόπεδα, μὲ ναῦς διακοσίας,
 Μυχόμενοι κατ' Ἀφρικῆς, Εὐρώπης καὶ Ἀσίας.
 Διὰ χαρτίτων μοναχά... (ὦ Ἕλληνες, γελᾶτε...)
 Μισὸ ἑκατομμύριον κατ' ἔτος δαπανᾶται·
 Χαρτὶ ἐδῶ, χαρτὶ ἐκεῖ, ἐγέμισαν κ' οἱ δρόμοι,
 Κι' ἄσπρο χαρτὶ καὶ ἄγραφο εἶν' ὅλοι μας οἱ νόμοι·
 Ἡ Βασιλεία εἰς χαρτὶ ἐπάνω στέκει μόνον,
 Καὶ χάρτινον οἱ Ὑπουργοὶ κατέστησαν τὸν Θρόνον.

Δὲν ἀπαρνεῖται ἡ Ἑλλὰς τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων·
 Ἀλλὰ ζητεῖ, ὦ Ὑπουργοί, ὡς ἀμοιβὴν, ὡς δῶρον,
 Τὸ τέλος τοῦ στασιασμοῦ, τὴν παῦσιν τῆς ληστείας,
 Κι' ἂν ὄχι ἄλλο τὴν σκιὰν ὀλίγης ἡσυχίας.
 Τί θέλετε; στρατεύματα; Πειθόμεθα μὲ σέβας·
 Τί θέλετε; τὸ αἷμά μας; Ἀνοίγομεν τὰς φλέβας·
 Τὴν γραίαν φουστανέλα μας εὐθὺς φοροῦμεν πάλιν·
 Ἐνθυμηθῆται τὴν λαμπρὰν κατὰ τῶν Τούρκων πάλιν,
 Εἰς τὴν ὁποίαν ἡ πατρίς, καὶ πτωχοτέρα ἔτι,
 Ἐπαρατάττετο ἑπτὰ τροπαιοφόρα ἔτη
 Κατὰ Τουρκίας κι' Ἀφρικῆς, στὸ σῶμα μὲ ρισέκι
 Καὶ μὲ βαρὺ τὸ χέρι τῆς τρομπόνη καὶ τουφέκι.
 Σεῖς ὅμως τοὺς Στρατάρχας μας, τοὺς ἀετοὺς τοῦ Γένους,
 Τρεῖς χρόνους ἐφυλάξτε εἰς τὸ κλουβὶ κλεισμένους,
 Κ' ἐστείλετε στὰς φυλακὰς καὶ εἰς τὰς γιλλιοτίνας (*)
 Στεφανωμένας κεφαλὰς ἀπὸ γουσαῖς ἀκτῖνας.

(*) Ἐπὶ Ἀντιβασιλείας, ἱμπεσσόντος λόγου περὶ τῶν νεοσυστάτων λαίματρων
 μέϊων μας, εἰς πνιυματώδης ἀνῆρ ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἀπισταμένων Διπλω-

ὦ ἀναιδῆς ἀδράνεια καὶ ὦ παραλυσία!
 ὦ Ἰπουργῶν διαφθορά καὶ ὦ ἀναλγησία!
 Ἐδῶ χορεύομεν ἡμεῖς οἱ καθαλιέροι νέοι,
 Τὰς κώμας τῶν συνόρων μας ὁ Κλέφτης ἐν ᾧ καίει.
 Εἶν' ἀληθὲς πῶς ὁ χειμῶν μᾶς προστατεύει ἔτι,
 Καὶ τὴν χιόνα πρόφραγμα εἰς τοὺς χορούς μας θέτει.
 Ἀλλ' ὅταν φθάσ' ἡ ἀνοιξίς, καὶ δύο χιλιάδες
 Φουστανελόμαυροι καὶ ὠχροὶ μᾶς ἔλθουν χορευτάδες
 Μὲ τὰ χονδρὰ τσαρούγια των, μὲ τὸ μακρὺ τουφεκί,
 Ποῦ τότε ἡ Κυβέρνησις εἰς τὰς Ἀθήνας στέκει;

Εἰς τὸν λαιμόν σου, Ἐἰδὲκ, ὡς μόλυθος βαρεῖα
 Νὰ πέσῃ τόσων χωρικῶν πτωχῶν ἡ ἁμαρτία,
 Ὄσων αἱ στέγαι καίονται εἰς ἔρημο λιθάδι
 Καὶ ὅσοι βασανίζονται μὲ φλογισμένο λάδι!
 Ὁ μιαρὸς! διέλυσε τὸν ἐθνικὸν στρατόν μας·
 Ὁ μιαρὸς! κατέτρεξε τὸν κάθε πρόμαχόν μας.
 Ἐγκληματίζει καὶ μωροὶ, φαντάσθησαν οἱ ξένοι
 Πῶς ἡ ξενοκρατία των παντοτινὴ θὰ μένει.
 Εἶν' ἱκανοὶ, ἐκήρυττον, νὰ ἔχωσιν ἐκεῖνοι
 Τὸ Κράτος εἰς ἀσφάλειαν, τοὺς Ἕλληνας ὡς κτήνη...
 Ἄς ἔλθουν τώρα τὸ λοιπὸν στῶν Ἀθηνῶν τὰς θύρας
 Οἱ Ἀλβανοὶ καὶ οἱ λησταὶ μὲ δαυλοφόρους χεῖρας·
 Τὸ ἄπληστόν των στρατεύμα χρυσάφι δὲν θὰ πάρῃ·
 Τοὺς περιμένομεν ἡμεῖς μ' ἀκλόνητον ποδᾶρι·
 Πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος μας καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως,
 Θὰ τρέζωμεν στὸν πόλεμον οἱ Ἕλληνες γενναίως·

ματῶν εἶπεν ἀσπίως: « Διὰ τί προσκλίνονται οἱ φιλελεύθεροὶ τῶν Ἑλλήνων ὅτι κυβερνᾶται ἀνελευθέρως ἡ Ἑλλάς; Μία τῶν πρώτων ἐφευρέσεων τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασις, ἡ γιλιωτίνια, δὲν ἐπιστήθη πρὸ μικροῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν Πολιτείαν ἀπὸ γαλλόφρονος μέλη τῆς Ἀντιβασιλείας; »

Πλὴν δὲν θὰ τρέξουν οἱ δειλοὶ τυχοδιώκται ξένοι·
 Νὰ ρίπτουν τὴν ἀσπίδα των αὐτοὶ συνειθισμένοι,
 Μ' ὀλίγους μας δογματιστὰς καὶ ξένους τοῦ ἀγῶνος
 Θὰ κλαίουں καὶ θὰ μᾶς ζητοῦν συγγνώμην ὁμοφώνως.
 Ἀλλὰ ἡμεῖς τῆς ἐποχῆς οἱ ἄνδρες τῆς μεγάλης,
 Οἱ βαπτισθέντες εἰς τὸ πῦρ τῆς ἱερᾶς μας πάλης,
 Τοῦ νέου Βασιλέως μας πιστοὶ Σημαιοφόροι
 Καὶ τῆς ἐπαναστάσεως κραδαίνοντες τὸ δόρυ,
 Θ' ἀναφανῶμεν Τσαμαδοὶ καὶ νέοι Καραΐσκοι·
 Διὰ τὴν δόξαν μὲ χαρὰν ὁ Ἕλληὴν ἀποθνήσκει.

Ἀγστεῖται καὶ στασιασμοὶ!.. Φεῦ! τοῦ περιπατοῦμεν!
 Μονάχοι τὴν πατρίδα μας εἰς τὸν κρημνὸν ὠθοῦμεν,
 Καὶ καίομεν τὸ σπῆτί μας οἱ Ἕλληνες μονάχοι,
 Τὸ σπῆτί μας 'ποῦ μ' αἵματα κ' ἰδρωτὰς μας ἐβράχην!..
 Ἐν ὅσῳ ἦσαν εἰς ἡμᾶς προσωρινὰ τὰ πάντα,
 Ὑποφερτὰ διχόνοιαὶ καὶ ἀναρχικὰ συμβάντα·
 Πλὴν τῶρα μᾶς ἀπέστειλε Μονάρχην ἡ Εὐρώπη,
 Κ' ἡ συνδρομὴ τῆς ἔπαυσε, τὸ μέλλον μας ἐκόπη.
 Ἀλλοίμονον τοῦ Ὄθωνος ἂν ραγισθῆ τὸ στέμμα!
 Μὲ ποῖον τόσοι Βασιλεῖς θὰ μᾶς ἰδῶσι βλέμμα;
 Ἐχάθη διὰ πάντοτε ἡ δυστυχὴς πατρίς μας·
 Ὁ Ὄθων εἶν' ἡ μόνη μας καὶ ὑπαρξίς κ' ἐλπίς μας.

Τὸ ἔθνος ὑπὸ οὐρανὸν θολὸν ἐν ᾧ πλανᾶται,
 Τί κάμνουν καὶ οἱ Πρέσβεις μας; — Τί κάμνουν, ἐρωτᾶτε;
 Στοῦ δραχμοκάρπου δένδρου μας ἐπακουμβῶν τὴν ρίζαν,
 Ὁ εἰς τὴν προβοσκίδα του ἀπλόνει στὴν Ταμίζαν,
 Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ εὐκαμπτον τοῦ σώματός του μέρος
 Στοὺς Βρεττανοὺς δεικνύεται Ἀπόλλων Βελθεδαῖρος·
 Οὐρὰ παχύσαρκος ἐνὸς Πρωτέως τῆς Ἑλλάδος,
 Ἢ στερογγυλὸν μηδενικὸν σιμὰ μιᾶς μονάδος.

Ἡ Δολιότης, ἡ κρυφὴ καὶ συσσωματωμένη,
 Φρενήρης εἰς τὸ Μόναχον, πλὴν σιωπῶσα μένει·
 Ἰποκριτὴς τῆς ὑψηλῆς τοῦ ψεύδους κωμωδίας,
 Ἐν μέσῳ τῆς ἀδόξου του λυπεῖται ἡσυχίας,
 Διότι ὡς ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς του εἶν' ἐξίσου
 Ἀδάμ κ' αὐτὸς ἐξόριστος μακρὰν τοῦ παραδείσου.
 Ἀφ' οὗ κ' οἱ δύο ἔφεραν στὸ πλοῖόν μας μεγάλην
 Ἐπιβατῶν ναυτίασιν καὶ ταραχὴν καὶ ζάλην,
 Στὴν θάλασσαν ἐρρίφθησαν σχεδὸν τὴν αὐτὴν ὥραν,
 Ὁ ἓνας ἀπ' τὴν πρύμνην μας, ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν πρῶραν (*).

Εἰς τὴν μεγάλην καὶ λαμπρὰν τῶν Παρισίων πόλιν
 Ἐκθέτων τὴν στρατηγικὴν τοῦ πνεύματός του ὅλην,
 Ὁ Γενεράλ Κωλέττος μας τοὺς Τούρκους ἐκεῖ κόφτει·
 Μὲ ὕψος καβελιέρικο, μὲ σιδηρὸν χερύφτι,
 Τὸν Ἀρμυνοσπέρην προσκαλεῖ στὴν μάχην ἐπιμόνως·
 Τὸ δένδρον ὅπου στέκεται τὸ πριονίζει μόνος,
 Τὸ τελευταῖον δάνειον ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ
 Καὶ οὕτω τὸν χονδρότατον μισθόν του νὰ ρηνίσῃ...

Ἀφ' οὗ γηράσωμεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλήθους,
 Τὰ πάθη ὅλα φέρομεν νεκρὰ ἐντὸς τοῦ στήθους,
 Κ' εἰς τῆς ζωῆς καθήμενοι τὴν κλονουμένην θέσιν
 Τὸν κόσμον πλέον βλέπομεν χωρὶς κἀμμίαν ζέσιν·

(*) Τοῦ Κ. Κωλέττου δὲν με ἔρεσαν ἄλλο ἐσχάτως, παρά ἡ τόλμη, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν εἰς τὴν πολιτικὴν του μονομαχίαν, ὅτε ἦτον Ἰπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅχι διότι ἐπρεπε εἰς τὴν πύξιν τοῦ ταύτην εὐγενῆ τινὰ καὶ κοινωφελῆ σκοπὸν, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον διότι, περὶ τῶν προτείων μαχόμενος, ἔδειξε καὶ ἀνδρεία ψυχῆν. Θεωρῶ μὲν καὶ τὸν Κ. Μικροκορδάτον καὶ τὸν Κ. Κωλέττην ὡς ἐπίσης ἀπομακρυνθέντας τῆς ἐθνικῆς ἑδοῦ καὶ περὶ ματαίων ὑπερσχῶν ἐρίσαντας πάντοτε πρὸς ἀλλήλους· φρονῶ δὲ ὅτι ὁ τελευταῖος ἐπεσε ἀθλητικώτερον κατὰ τὴν πύξιν τῆς Ἀντιβασιλείας, παρά ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας τῆς

Ἀκούομεν τοῦ σκελετοῦ, ὅπου περνᾷ, τὸ βῆμα
 Καὶ σκυθρωποὶ ἐκτείνωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μνήμα.
 Πλὴν οἱ λευκότριχες αὐτοὶ τοῦ ἔθνους ταραξίαι,
 Ὡσάν νὰ μὴν τοὺς ἔφθαναν αἱ τόσαι ἀμαρτίαι,
 Ἄντὶ νὰ τρέχωσιν εὐθὺν τὸν ἔσχατον κἂν δρόμον
 Καὶ τὴν προτέραν των ζωὴν νὰ βλέπωσι μὲ τρόμον,
 Ἐν ᾧ ἀπὸ τὰς χεῖράς των κ' ἡ βακτηρία πίπτει
 Κ' ὑπὸ τὸ γῆρας κ' ἐγκλημα τ' ἀνάστημά των κύπτει,
 Ἄφ' οὗ Γραικὸν δὲν ἄφησαν ἀγέλαστον κἀνένα,
 Τοὺς Φράγκους νὰ γελάσωσι σπουδάζουν ὀλονένα.

Μ' ἀπλότητα ἐπίστευσα εἰς τὰ φρονήματά των
 Μὲ ἀνεδείχθη ὁ καθείς Θρασύβουλος καὶ Κάτων,
 Ὅποταν εἰς τὰ Μέγαρα γενναῖοι ἀποστάται,
 Τῶν νόμων ἐκηρύττοντο πατέρες καὶ προστάται.
 Πλὴν ὅταν εἰς τὸ Ναύπλιον ἔμβάντες οἱ φυγάδες
 Εἰς τὰς Ἀρχὰς ἐπέπεσαν ὡς ἄγριοι νομάδες,
 Πλὴν ὅταν εἰς τὴν Πρόνοιαν καὶ νόμους καὶ πατρίδα
 Μ' ὀλίγης αὐλικότητος ἀντηλλάξαν ἐλπίδα,
 Πλὴν ὅταν τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν τῶν ἀπομάχων
 Ἀφῆκαν νὰ λιμοκτονῇ ἐπὶ βουνῶν καὶ βράχων,
 Καὶ μὲ ψυχῆς ὑπέγραφον φρικώδη ἀπονίαν
 Τῶν Στρατηγῶν φυλακισμοὺς καὶ τὴν Τυπακτονίαν,
 Ψοφοδεεῖς ὑπήκοοι τῆς Ἀντιβασιλείας,
 Δεσμὸν μου πάντα ἔκοψα μ' αὐτοὺς τοὺς πατραλοίας,
 Κ' ἐν ᾧ καλάκων ἔτρεχεν εἰς τὰς αὐλὰς των πλῆθος,
 Τοὺς εἶδα νὰ αἰσχύνωνται τὸ ἄκαμπτόν μου ἦθος.

Κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα πέρυσι νὰ ζῶ μὴν ὑπομένων,
 Εἰς τὴν Ἀσίαν ἔτρεξα μὲ βῆμα πλανημένον·
 Νὰ λησμονήσω ἦθελα κ' ἐμὲ, καὶ τὴν πατρίδα,
 Καὶ ὅσα ὄνειρα τερπνὰ μ' ἀπάτης πρῖσμα εἶδα,

Νὰ παραιτήσω τὴν σκιὰν τῆς δόξης τῆς ματαιίας,
 Τὰς φιλανθρώπους ν' ἀρνηθῶ ὑπὲρ ἐθνῶν ἰδέας,
 Κ' εἰς Μουσουλμάνου κίδαριν, ἐχθρὸς τῆς γενετῆς μου,
 Τὴν Αἴτναν τῆς ποιητικῆς νὰ κρύψω κεφαλῆς μου.

Καὶ εἰς τὴν Σμύρνην ἔφθασα μετ' ἄκρας ἀθυμίας,
 Στὴν κόρην τὴν πρωτότοκον τῆς γραίας Ἰωνίας,
 Κι' ἀντὶ νὰ εὔρω πρόσωπα καὶ ἄγνωστα καὶ ξένα,
 Ἐμπρὸς μου εὔρισκα παντοῦ ἀρχαῖον φίλον ἕνα·
 Πατρίδος νέα μ' ἔφερον αἱ αὔραι τοῦ ἀνέμου·
 Ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἤρχοντο καὶ συναγωνισταί μου,
 Καὶ στρατιῶται παλαιοὶ καὶ γέροντες τραυμάτων,
 Κκι Μοναχοὶ ἀφίνοντες τὰ Μοναστήριά των,
 Καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔφθανον στὰ ὠτά μου οἱ θρηνοί,
 Καὶ τὴν καρδίαν μου τὸ πᾶν εἰς συντριβὴν ἐκίνει.
 Τὴν Σμύρνην τότε ἄφησα, καὶ νὰ περιπλανέσω
 Τὰς λύπας μου ἐζήτητα εἰς τὴν Ἰσσίαν ἔσω·
 Καὶ καθ' ἡμέραν ἀπαντῶν εἰς τὴν ὀδοιπορίαν
 Ὠραίαν φύσιν καὶ ἀγνὴν, πλὴν πλήρη ἐρημίαν,
 Κ' εἰς κάμπους πλατακνοστεφεῖς κ' εἰς χώρας μυρτοφύτους
 Μεμονωμένα Φρούρια καὶ Πύργους κατακοίτους,
 Κ' Ἑλλήνων ἀμφιθέατρα, καὶ μνημάτα, καὶ στήλας,
 Κ' Ἰδραγωγεῖα, καὶ στοᾶς, κ' ἀγάλματα, καὶ Πύλας,
 Εἰς τὴν Τρωάδα ἔφθασα... ἐσπέρα γαληναία!..
 Νὰ ξενισθῶ σὸν Ἔκτορα, οὐδὲ σὸν Ἀχιλλέα,
 Οὐδὲ σὸ μέγα Ἴλιον τὴν νύκτα ἐδυνήθην,
 Ἄλλ' εἰς ἐρείπια Νεοῦ ἐρήμωυ κατεκλίθην.
 Στὴν κόριν τὴν ποιητικὴν τὴν κεφαλὴν μου θέσας,
 Τὰ βλέφαρά μου ἐκλειςα... Πλὴν περὶ νύκτας μέσας
 Βημάτων κρότον ἤκουσα κ' ἐζύπνησα... ὦ θεά!..
 Καὶ εἶδα σκελετόμορφον Ἑλλάδος ἱερέα

Με κατάσπρην, ὡς ἡ χιών, βαθεῖαν γενειάδα
 Καὶ μὲ τὸ πρόσωπον ὠχρὸν, ὡς ἡ ὠχρὴ λαμπάδα·
 Τὸ ῥάσον του κατὰσχιστον, μ' ἐδείκνυεν ἀγκῶνα
 Κολοβωθέντα στὸν λαμπρὸν τοῦ ἔθνους μας ἀγῶνα·
 Ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸ μικροῦ Λεβίτης διωγμένος,
 Ἰδὼν με μ' ἀνεγνώρισεν ὁ γηραιὸς ἀσμένως·
 Καὶ ἱστορῶν με τραγικῶς τὰς πρώτας ἀνομίας,
 Τοὺς πρώτους καταδιωγμοὺς τῆς Ἀντιβασιλείας,
 Καὶ ταλανίζων τὸν καιρὸν τὸν βίαιον ἐκεῖνον,
 Ὁ πατριώτης Ἱερεὺς φωνάζει δάκρυ χύνων·
 « Ὁ καττισχύνης μας καιροὶ, καθ' οὓς γυμνοὶ πορφύρας
 « Καὶ χωρὶς σκῆπτρον βασιλεῖς, μὲ παρανόμους χειρᾶς,
 « Τρεῖς Πικυροὶ φρονοῦντές μας ἐχθροὺς κατακτημένους,
 « Τοὺς πρώτους μας ἀγωνιστὰς ἐδέσμευον τοῦ Γένους!..
 « Τῶν ἐμφυλίων στάσεων εἶν' ὁ καρπὸς τοιοῦτος.
 « Ἀλλ' ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, ὁ Γίγας οὗτος Βροῦτος,
 « Εἰς τὰ δεσμὰ τὰς χειρᾶς του πῶς ἤπλωνεν ευκόλως;
 « Πῶς ἔστεκεν ἀκίνητος; Πῶς ἐσιώπα ὄλος;
 « Μελέτη ἐκδικήσεως, ἡ βῆθος ἀπαθείας
 « Ἀγγέλετο ἐκ τῆς σιγῆς ἐκείνης τῆς βαθείας; ..
 « Αὐθάδεις ξένοι, τρέμετε! .. ἡ βόμβα μας ἡ κρούα
 « Εἰς φλογερὰ θὰ ἐκτραγῆ τεμάχια μυρία...
 « Ἄνωφελεῖς κραυγαί! πατρὶς οὔτ' ἔθνος δὲν ὑπάρχει,
 « Καὶ μίᾳ θέλησιν τυρλῆ Ἑλλάδος ὅλης ἄρχει.»

Ἐκεῖνος αὐτὰ ἔλεγε, καὶ ἡ γηραιὰ φωνή του
 Ἐνόνητο μὲ τὰς πνοὰς ἀέρος ζαφουρίτου.
 Ἀλλὰ ἐν τούτοις ὅλη φῶς, γλυκύτης καὶ γαλήνης,
 Εἰς οὐρανὸν ἀσύννεφον ὑψοῦτο ἡ σελήνη·
 Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἐφάνετο σιωπηλὸν, ὠραῖον,
 Καὶ κίνησιν ὁ ὀφθαλμὸς δὲν παρετήρει πλέον·

Κ' ἐγὼ βαδίζων μοναχὸς μακρὰν τοῦ ἱερῆως,
 Περιπλανώμην εἰς πυκνὰ ἐρείπια βραδέως,
 Καὶ πρὸς τὴν Ἀρχαιότητα τὸν νοῦν μου ἀνυψῶν,
 Ἀνέβαινα τὴν κλίμακα τριάκοντα αἰώνων·
 Ἐν μέσῳ δὲν διέκρινα τῶν ἀκανθῶν καὶ βάτων,
 Εἰμὴ φαντάσματα λευκὰ μαρμάρων καὶ μνημάτων·
 Τοιοῦτοι τόποι μαγικοὶ, αἱ μοναξίαι αὐταί,
 Σιγὴ τοσαύτη καὶ σκηναὶ φανταστικαὶ τοιαῦται,
 Ἡ μνήμη τοῦ ἑλληνικοῦ μεγάλου παρελθόντος
 Κ' ἡ σύγκρισις τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀθλίου μας παρόντος,
 Εἰς σκέψεις μελαγχολικὰς μ' ἐβύθισαν τὰ πάντα·
 Εἰς κολοβὸν, κοτάκοιτον καθήσας ἀνδριάντα,
 Ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν στὸν πῆχυν τῆς χειρὸς μου
 Κ' ἐσυλλογούμην κατηφῆς τὸ ἄστατον τοῦ κόσμου.

Καὶ ἤκουσα ἐπάνω μου, χωρὶς νὰ ξεύρω πόθεν,
 Φωνὴν μεγάλην σάλπιγγος ἠγούσης πανταχοῦθεν,
 Καὶ ὕψωσα τὰ ὄμματα, καὶ εἶδα στοὺς αἰθέρας
 Γυναῖκα, ἥτις ἔστεκεν εἰς θρόνον ἀπ' ἀστέρας·
 Ἐσχάλευεν ὡς ἀστραπὴν τὴν δεξιάν της δῆρυ,
 Ἐξ ἀδαμάντων στέφανον ἐν μέτωπον ἐφόρει,
 Κ' ὑπὸ χρυσοῦν ἱματισμὸν, ἑλληνικὸν ἀρχαῖον,
 Κατάστραπτεν ὡς ἥλιος ἐν μέσῳ φωτὸς πλέων·
 Καὶ ἡ Ἄσια ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ταύτην,
 Ὁμοίᾳ μὲ τὸν βλέποντα πρὸς τὴν Πλειάδα ναύτην.
 « Ἐλλάς μου! ἐγὼ ἐκραζα, ὦ ἄστρον ἀνατέλλον!
 « Δὲν εἶν' ἀπάτης ὄραμα τὸ ἐνδοξόν σου μέλλον.
 « Ἐν ὄσῳ πνέω, διὰ σέ ἡ λύρα μου θὰ πάλλῃ
 « Καὶ τοὺς λαμπροὺς θριάμβους σου τὸ στόμα μου θὰ ψάλλῃ. »

Τῆς Σμύρνης ἐξοχαὶ τερπναί! ὦ Κουκλουζᾶ ὠραίε!
 Καὶ σὺ Βουρνόθα παλαιέ, πλὴν εἰς τὰ κάλλη νέε!

Λαμβάνων τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἐλευθερίαν,
 Τοὺς ἐφροστίους μου Θεοὺς, ὡς μόνην συνοδείαν,
 Εἰς σᾶς νὰ ζήσω ἔτρεξα εὐθύς ἐκ τῆς ἡμέρας,
 Καθ' ἣν εἶδα τοῦ ἔθνους μου δεσμίου τοὺς πατέρας,
 Καὶ εἶδα τὴν αὐτόνομον Ἑλλάδος Πολιτείαν
 Θρηνώδες ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν Ξενοκρατίαν.
 Εἰς ταύτας τὰς ποιητικὰς κ' ἡσύχους παραλίαις,
 Ὡ αἰοδὲ τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ἐλευθερίας,
 Τὴν τελευταίαν ἄγκυραν ἀς ρίψωμεν τοῦ βίου.
 Υἱοὶ πατρὸς κ' Ἀπόλλωνος ἐνὸς καὶ τοῦ ἰδίου,
 Πολλάκις ἐκεῖ θέλωμεν ἀνακαλεῖ στήν μνήμην
 Καὶ τοὺς ὀλίγους φίλους μας, καὶ τὴν μικρὰν μας φήμην,
 Καὶ τὰ γραφέντα ἔπη μας διὰ τοὺς ἀπογόνους,
 Καὶ τοὺς χρυσοῦς τῆς τρυφερᾶς νεότητός μας χρόνους,
 Καὶ εἴκοσιν ἐνιαυτῶν συμβίωσιν γλυκεῖαν
 Εἰς Χίον, εἰς Παρίσια, Ἑλλάδα κ' Ἰταλίαν.

Τοῦ φθόγου τὰς βραχνὰς φωνὰς, ὦ Ἕλλην, μὴν ἀκούσης·
 Κ' οἱ δύο παῖδες δίδυμοι φιλελευθέρου Μούσης,
 Τῆς ἀνδρικής ποιήσεως ὁ Ῥῶμος καὶ Ῥωμύλος,
 Εἰς ἐρημίτου ποταμοῦ ἀγριωμένον χεῖλος
 Αὐκαίνης δὲν θηλάσαμεν τὸ γάλα ὡς ἐκεῖνοι,
 Κι' ἂν ἤχους ἢ κιθάρα μας σκληροῦς πολλάκις χύνῃ,
 Ἀπὸ τὸ δάκρυ μας ὑγρὰν χορδὴν κάμμιάν ἔχει
 Καὶ ἀπ' αὐτὴν ἡ λυπηρὰ μελαγχολία τρέχει.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐξ Ἀθηνῶν, 29 Φεβρουαρίου.

Εἰς τοὺς ἡσυχούς τῆς Εὐβοίας ἀγρούς σου ἐνασχολεῖσαι, φίλε μου, καὶ ἀπ' ἐμέ ζητεῖς τακτικὴν τὴν διήγησιν τῶν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν διατρεχόντων. Ὑπακούω εἰς τὴν αἴτησίν σου. Ἀλλὰ γνωρίζων τὴν πατριωτικὴν σου καρδίαν, φοβοῦμαι μήπως ταραξῶ τὸν ἀκύμαντον βίον σου.

Εἰς χορούς καὶ δεῖπνα διεσκεδάζομεν ἐνταῦθα τὸν καιρὸν, πνοὴ ἀέρος δὲν ἐφύσα εἰς τὴν λίμνην τῶν ἡρεμούντων πραγμάτων, ὅτε βρονταὶ θυελλώδεις ἐξεβράγησαν εἰς τὸν ὄριζοντα· ἀνεκύψαμεν ἀπὸ τὸν βαθὺν ὕπνον, καὶ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κρημνοῦ εὐρέθημεν κρεμάμενοι.

Τὸ ἔθνος ἦτον μῆνας ὀλοκλήρους ἄνευ Ἀρχῶν ἢ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν ἄνευ Γραμματέως καὶ ὑπαλλήλων· αἱ Νομαρχίαι, ἄλλαι ἄνευ Νομαρχῶν καὶ ἄλλαι ὑπὸ Νομάρχας ἐρίζοντας πρὸς τοὺς Διευθυντάς· αἱ Ἐπαρχίαι, ἄλλαι ἄνευ Ἐπαρχῶν πρὸ καιροῦ διατριβόντων εἰς τὰς ἐκτὸς τῶν Ἐπαρχιῶν οἰκίας των καὶ ἄλλαι ὑπὸ Ἐπαρχοῦ διαφερομένους πρὸς τοὺς Διευθυντάς ἢ Νομάρχας των· αἱ Δημαρχίαι ἄνευ Δημάρχων· τὰ δημοτικὰ Συμβούλια ἄνευ προϋπολογισμῶν, καὶ τὸ Κράτος ἄνευ στρατεύματος. Τί ἔπρεπεν ἐκ τούτου νὰ προέλθῃ; ἡ ληστεία καὶ ὁ στάσιαισμός, δίδυμα τέκνα τῆς τοιαύτης παραλυσίας.

Ἐγίνε λοιπὸν χρεια συνετοὶ ἄνδρες ν' ἀναλάβωσι τὴν διεύθυνσιν τῶν Γραμματειῶν. Ἐφθάσαμεν τότε εἰς τὰ ὠδινη-

ρὰ κοιλοπονήματα τοῦ πρὸ τῆς ἀναβάσεως ἔτι τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν Θρόνον συλληφθέντος ὑπουργικοῦ ἐμβρύου. Τέσσαρας ἡμέρας ἔτρεχον οἱ μὲν ἐκ δεξιῶν, οἱ δὲ ἐξ ἀριστερῶν... τὸ βρέφος προέκυπτεν ἤδη ἐκ τῆς μητρικῆς γαστέρας... ἐφωναζεν ἤδη... ὁ κόσμος ὅλος ἠτένιζε πρὸς αὐτὸ τὰ βλέμματα... ἐγεννήθη τέλος πάντων ὁ ὠδεκάμηνος Ηρακλῆς...

Ὁ Κ. Δρόσος Μανσῶλας μὲ τὸ ἀκόλουθόν του (*) τὸν *** ἀνέλαβε τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματείαν. Ἰπῆρξεν οὗτος Ἀρειοπαγίτης τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τελευταῖον Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. Περὶ τῆς καλῆς του ψυχῆς ὁμιλοῦσίν τινες· περὶ τῆς ἰκανότητός του τὰ πράγματα μέλλουν νὰ ὁμιλήσωσιν οὔτε τὴν μέλαιναν, οὔτε τὴν λευκὴν ψῆφόν μου εἰσέτι ἔχει. Ἐὰν ἐννοήσῃ τὴν στάσιν τῆς Ἑλλάδος, ζητούσης τὴν κατάσβεσιν τῶν παθῶν, ἐὰν δὲν περιπέσῃ εἰς τὰς πλεκτάνας τῶν περὶ αὐτὸν σαγηνέων, ἐὰν, ἀφ' οὗ ἐδέχθη τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματέως, δὲν τὸ συσφίγγῃ μὲ τὰς δύο χεῖρας ὡς ὁ προκάτοχός του, ἀλλ' εἰς πᾶσαν περίστασιν, καθ' ἣν ὁ πατριωτισμὸς ἀπαιτήσῃ, φανῆ ἔτοιμος νὰ τὸ ἀποδώσῃ, τότε δύναται, τότε μόνον, νὰ δράξῃ τὸν ἀριάδνειον μίτον ἐν μέσῳ τοῦ δαιδάλου τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων.

Ὁ Ἀντώνιος Κριεζῆς ἔλαβε τὴν τρίαιναν τῶν Ναυτικῶν, καὶ ἡ χεὶρ του εἶναι ἀξία νὰ τὴν κατέχη· αἱ γλῶσσαι ὅλαι συνεφώνησαν πρὸς ἐπευφημίαν του. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν οἱ ἀνδρεῖοι θαλασσινοί μας, λιμοκτονήσαντες τρία ἔτη, ἐξέρρυσαν ἐκτὺς τῆς Ἑλλάδος ὅλος δὲ ὁ στόλος ἡμῶν σύγκειται ἀπὸ δέκα κανονοφόρους ναῦς, καὶ αὐτὰς σχεδὸν ἀχρηστοὺς διὰ τὴν κακὴν των κατασκευῆν, καὶ ἀπὸ δύο γολετίδια.

(*) Τὸ καινῶς ἀκόλουθον.

Πόσαι δυσχέρειαί μέχρις οὗ ἀποκτήσωμεν Ναυστάθμους, πλοῖα, ναύτας, καὶ ἀναφυῶσι τῆς Ἑλλάδος αἱ κεκαυμέναί πτέρυγες!..

Τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀκόμη δὲν ἐφάνη· ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς θύρας τῆς Ἀνατολῆς· τὸ λυκαυγές του μόνον ὑπολάμπει, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μας ὅμως ἐκ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐκθαμβοῦνται...

Μία Συμμορία ζητεῖ νὰ καταπιέσῃ τὴν ἄλλην· ἰδοὺ ὁ μέγας σκοπὸς τῆς ἡμέρας, ἡ μεγάλη ῥαδιουργία, τῆς ὁποίας ὁ ὑποκινητὴς ἴσταται μακρὰν τοῦ σταδίου, ὄργανα δὲ εἶναι οἱ Κύριοι... δὲν εἶναι χρεῖα νὰ τοὺς ὀνομάσω· καθεὶς τοὺς συμπεραίνει. Μ' ὄλον τοῦτο, καθὼς διαβεβαιοῦται, ἡ μεγάλη ἐπιχειρήσις παντελῶς ἀπέτυχε. Δύο Ἐκλαμπρότητες ὑπῆγον μὲν ἐπισήμως εἰς τοῦ Ἀρχιγραμματέως καὶ ἀπήτησαν τοῦ Ὑπουργείου τὴν συμπλήρωσιν ἐξ ἀνθρώπων ἐνὸς μόνου φρονήματος, τοὺς ὁποίους καὶ ὠνόμασαν· ὁ δὲ Ἀρχιγραμματεὺς ἔστρεψεν, ὡς λέγεται, πρὸς αὐτὰς τὰ νῶτα, καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους ἐξεφράσθη κατὰ μεροληπτικοῦ καὶ φατριαστικοῦ Ὑπουργείου εἰς πρᾶξιν, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ μετὰ παρρησίας καὶ τόλμης ἑλληνικῆς τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐσωτερικῶν σπαργμῶν καὶ τὴν καθυσύχασιν τοῦ ἔθνους.

Ἡ Ἑλλὰς δύναται νὰ διοικηθῇ ἄνευ Κομμάτων καὶ ὀμολῶς, ἢ, σκελετὸν γαλθανικῶς κινούμενον, θέλει αὐτὴ διασπᾶται καὶ θραύει τὸ ἐν ὀστέινον μέλος τῆς κατὰ τοῦ ἄλλου; Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ὀθωνος δύναται νὰ διέπῃ τὸ Κράτος ἀφ' ἑαυτῆς, ἢ, ἀφ' οὗ ἀπεμάκρυνε τοὺς Κομματάρχας τῆς Ἑλλάδος, θέλει σήμερον ἀναστήσει ἄλλους ἀντ' αὐτῶν πολυαριθμοτέρους; ἰδοὺ τὸ μέγα πρόβλημα.

Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, φρονῶ, φίλε, ὅτι Κυβέρνησις δικαία, ζητοῦσα τὴν καθυσύχασιν, τὴν ἐκπαίδευσιν, τὸν πλουτισμὸν

καὶ τὴν αὐξήσιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ ἐπηρείας Κομμάτων· ὅτι κυρίως εἰς τὴν Ἑλλάδα Φατρίαὶ καὶ συστήματα δὲν ὑπάρχουν, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον κρίκοι τινὲς μονήρεις τεθραυσμένης ἀριστοκρατικῆς ἀλύσειος, οἵτινες συναρμολογοῦνται ὅπως πᾶσα Κυβέρνησις θελήσῃ. Ἡ ἀπατῶμαι, ἡ μία μόνη Φατρία ἐκ τῆς σήμερον ἄρχεται σιωπηλῶς νὰ ὀργανίζεται· αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ τῆς πατρίδος, συνισταμένη ἀπὸ ἐμπόρους, βιομηχάνους, ἰδιοκτητῆς καὶ λογίους, ἐπικριτὰς ὄλων τῶν πράξεων τῆς Ἀρχῆς, ὄλων τῶν ἐφημερίδων μας, ὄλων τῶν συγγραμμάτων μας. Ἡ ἀσχημάτιστος ἔτι τοῦ ἔθνους αὐτὴ Φατρία θέλει μίαν ἡμέραν λάβει σύμπηξιν καὶ καταργήσῃ ὅλας τὰς ἄλλας. Καὶ δὲν παρατηρεῖς, φίλε, ὅτι τὰ μέλη τῶν ἡδὴ ὑπαρχουσῶν ἐκ τῆς σήμερον ἐρυθριῶσι νὰ φαίνωνται ὑπερασπισταὶ αὐτῶν; Ἐρώτησε τοὺς Κωλεττιστὰς, τοὺς Μαυροκορδατιστὰς, τοὺς Καποδιστριακοὺς, τίνος Κόμματος εἶναι θέλουν ἀπαρνηθῆ τὸν σύνδεσμόν των, ὡς γυναῖκες ἔνοχον ἔρωτα πάσχουσαι. Καὶ διατὶ νὰ μὴν αἰσχύνωνται; Ἡ συνένωσις των προτίθεται σκοπὸν τινα ἔθνικόν, καὶ εἰς ἄλλο τι θεμελιούται, παρὰ εἰς φιλαρχίαν καὶ εἰς δοξάριον;

Καιρὸς εἶναι νὰ σὲ γράψω τι καὶ περὶ τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς ἀναφανείσης εἰς Ἀρκανανίαν. Ἀρχηγοὶ αὐτῆς ἐκπύρχθησαν κατ' ἀρχὰς ὁ Μαλάμος καὶ Ζέρβας· ὁ δὲ Φοῖνιξ καὶ ἡ Ἄθηνᾶ, τὰ δύο ταῦτα ἐχθρὰ σύμβολα, ἐφάνησαν ἐπὶ τῶν σημαιῶν των φίλα καὶ ἀδελφά. Ἐπὶ τέλους ἀνεδείχθη ἐπὶ κελῆς ὁ Σαχάρης Στράτος. Αἱ προκηρύξεις των, τοξεύουσαι τοὺς φλογεροτέρους των κεραυνούς κατὰ τῆς Συνόδου καὶ τῶν καταλυσάντων τὰ Μοναστήρια, δίδουν ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἀφορμὴν συλλογισμοῦ· καὶ ὁ συλλογισμὸς αὐξάνει, ἂν τῷ ὄντι, ὡς ἄδεται, γορηγῶσιν οἱ ἀποστάται ἀδρούς

μισθούς εις τούς στρατιώτας των. Ὅσον ἐκ μέρους μου, νομίζω ψευδομένην τὴν περὶ μισθοδοσίας αὐτὴν φήμην, καὶ οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ὁμοιάζομεν πολὺ τοὺς ὁμηρικούς ἐκείνους Ἥρωας, οἵτινες καὶ εἰς τὰς μικροτέρας ἀλληλομαχίας των ὑπέθετον τὸν Ὀλυμπον ὅλον εἰς μεγίστην κίνησιν.

Ἀλλὰ ποία κεφαλή ἄνους διέταξεν οὕτω τὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας; Εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν οἱ ἀδελφοί μας Ἕλληνες δὲν θάπτουν ἡμᾶς ἀποθανόντας, ἐπειδὴ μᾶς θεωροῦν ὡς αἰρετικούς. Δὲν ἦτον ἀρὰ γε τρόπος ἡ Ἐκκλησία μας νὰ διαμένῃ, ὡς ἦτον καθ' ὅλον τὸν ἀγῶνά μας, πραγματικῶς ἀνεξάρτητος, χωρὶς νὰ παύσῃ ἐνταύτῳ τοῦ νὰ συνδέῃ τὴν ἐλευτέραν Ἑλλάδα μὲ τὴν δούλην, χωρὶς νὰ διασχίσῃ τὰς δύο ταύτας ἀδελφάς, προωρισμένας ἀπὸ τὴν θεῖαν Πρόνοιαν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τύχην καὶ συμβίωσιν, ἂν καὶ ἡ μία πρότερον τῆς ἄλλης ἤρχησε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν της; Κατηργήθησαν αἱ Μοναὶ, καὶ ἡ κατάργησίς των, ἐνεργηθεῖσα μὲ τόσῃ βιαιότητι καὶ σκάνδαλον, ἐπέφερε τοῦλάχιστον κάμμίαν ὠφέλειαν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ἔθνους; Ἰδοὺ ὕλη μετανοίας εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματεῖαν. Ἀλλ' αὐτὴ πρὸ καιροῦ παρελύθη, νῦν δ' ἐξείργασται καὶ τέλος ἔχει καὶ πέρας ἀηθίας ἐστίν.

Ἐν τοσοῦτῳ ἐκ τῆς νωθρότητος τῶν Ἀρχῶν μας, ἐκ τοῦ ἐντεῦθεν πηγάζσαντος στασιασμοῦ ἐκέρδισεν ἡ Ἑλλὰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ της. Οἱ παλαιοὶ στρατιῶται καὶ Ὀπλαρχηγοὶ της ἀναφαίνονται πάλιν, καὶ ὁ καταχθόνιος Δαίμων τοῦ Ἐἰδὲκ μὲ σαρδόνιον γέλωτα σπασμωδῶς κινεῖ τὰ κάτωχρα χεῖλη του... Ὁ καιρὸς, φίλε μου, εἶναι πατὴρ τῶν μεταβολῶν, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἄς περιμένωμεν, ὄχι ἀπ' ἄλλον, τῶν δεινῶν μας ἀπαλλαγὴν.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ.

Πρὶν τῆς πολιτικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας, ποτὲ μὲν ἀνατρέγοντες εἰς τὰς πηγὰς τῆς καταστροφῆς τῶν Πολιτειῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, κατηρώμεθα τὰς προγονικὰς ἐκεῖνας διχονοίας, αἵτινες, καταστήσασαι αὐτὴν ἔρμαιον τῆς Μακεδονίας καὶ Ῥώμης, κατέλυσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ποτὲ δὲ ἀναθεωροῦντες τὰ αἷτια τῆς πτώσεως τοῦ βυζαντινοῦ ἡμιελληνικοῦ Θρόνου, τοῦ ἐπισκιάζοντος τὴν τετραυματισμένην Ἑλλάδα, κατηρώμεθα ὁμοίως τὰς ἰσραηλικὰς ἐκεῖνας ἔριδας, αἵτινες ἐπέφερον τὸν πικρὸν αὐτῆς ὄλεθρον. Τοιοῦτοτρόπως ἀρὰ μετὰ στεναγμῶν ἐζήρχετο κατὰ τῶν φατριῶν καὶ διακιρέσεων ἀπὸ τὰ χεῖλη ὅλα τῶν συνετοτέρων Ἑλλήνων.

Ἡ ἐπανάστασις ἡμῶν ἐξεβράγη ὁ Δημήτριος Ἰψηλάντης ἀνεφάνη κατ' ἀρχὰς Ἀρχηγὸς τῆς ἑλληνικῆς πάλης· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος καὶ Θεόδωρος Νέγρης, φατριάσαντες κατ' αὐτοῦ, πρῶτοι ἔφερον εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν Πολιτείαν τὸ βαρὺ καὶ ἀποτρόπαιον κληρονόμημα τῶν παλαιῶν ἑλληνικῶν Πολιτειῶν. Ἐκ τούτου ἀνὰ πᾶσαν Ἑλλάδα καὶ ἀνὰ πᾶσαν πόλιν Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, κατοικουμένην ἀπὸ Ἕλληνας, ἀρὰ ἠκούσθη κατὰ Μαυροκορδάτου καὶ Νέγρη, ἀρὰ, ἥτις διαμένει ὡς κηλὶς εἰς τὰς πράξεις τοῦ Μαυροκορδάτου ζῶντος, καὶ ὡς ἀχλὺς εἰς τὴν μνήμην τοῦ Νέγρη θανόντος.

Κατὰ τὰ 1823, ὁ Γεώργιος Κουντουριώτης μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου ἐξεστράτευσεν κατὰ Ἰβραήμου. Ὁ Ἰωάννης Κωλέττης ἐφατρίασε τότε κατὰ τοῦ Κουντουριώτου, ὡς συνδεθέντος μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου· τὸ τελευταῖος δὲ, ἀντὶ ν' ἀποσυρθῆ, ἀντεφέρθη πεισματωδῶς πρὸς ἐκείνον, καὶ τῶν ἀντιπάλων τούτων ὁ διαπληκτισμὸς ἀπέβη ὄλεθριος εἰς τὴν πατρίδα. Ἀρὰ πάλιν ὑψώθη ἐν μέσῳ ἡμῶν κατὰ Κωλέττου καὶ Μαυ-

ροκορδάτου, ἀρὰ, ἥτις ἐπὶ Προεδρείας Ἀνδρέου Ζαΐμου κατέστησεν ἀμφοτέρους ἀπομάχους πολιτικούς.

Ἡ κατὰ Ἰωάννου Καποδιστρίου μεγάλη Ἀντιπολίτευσις, παρυσιασθεῖσα ὡς ἔχουσα θέμα τὴν καθιέρωσιν ἐλευθέρων θεσμοθεσιῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν βαδίζουσι σήμερον ὅλα τῆς Εὐρώπης τὰ ἔθνη, δικαίως ἐλογίσθη κατ' ἀρχὰς Ἀντιπρόσωπος τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, συναδελφῆ τῶν ὑγιῶν τοῦ κόσμου μερίδων, αἵτινες πανταχοῦ ἀνακινουῦν καὶ πρὸς τὴν πολιτικὴν των τελειοποίησιν διευθύνουσι τὰς κοινωνίας. Διὰ τοῦτο καὶ ὄλοι σχεδὸν οἱ λόγοι τῆς Ἑλλάδος προθύμως κατετάχθησαν ὑπὸ τὴν σημαίαν της· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐκηρύχθημεν αἰοδοὶ καὶ πανηγυρισταὶ της. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεδείχθη καὶ αὕτη ἀντεθνικὴ, ἢ καὶ ἄνδρες τινὲς ἀπὸ ὑψηλὰ καὶ πατριωτικὰ αἰσθημάτων ἐμπνεόμενοι τὴν εἶχον ὑποστηρίξει· ἦτον πραγματικῶς Φατρία ἰδιοτελής ὑπὸ ἐνδυμα σεμνοπρεπέος· ἦτον ὁ δημαγωγικὸς καὶ ὠραῖος Κλώδιος, ὁ ὑπὸ παρθενικὴν στολὴν ἐρχομένης ν' ἀσελγήσῃ μετὰ τῆς γαμετῆς τοῦ Καίσαρος· ἀνεφάνη δὲ τοιαύτη κατὰ δύο ἐποχάς, τὰς ὑποίας ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ περητηροῦμεν καλῶς· πρῶτον, ὅτε ὁ Κωλέττης, ἀντι νὰ κρατήσῃ τὸν τροπαιοῦχον στρατὸν εἰς τὸ Ἄργος, νὰ συγκροτήσῃ ἐθνικὴν Συνέλευσιν καὶ νὰ διαγράψῃ τὸ Σύνταγμα ἡμῶν, συνδιελλάγῃ μετὰ τῶν ἐν Ναυπλίῳ καὶ εἰς τὰ πράγματα ἐπέφερον τὸν τόσον ὀλέθριον ἐκαῖνον κυκεῶνα· δεύτερον, ὅτε καὶ ὁ Σπυρίδων Τρικούπης καὶ ὁ Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Κωλέττης, οἱ τρεῖς αὐτοὶ τῆς συνταγματικῆς Μερίδος ἀρχηγοὶ, ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας διευθύναντες τὸ Ἰπουργεῖον, οὐδὲ ἴχνος φρονήματος ἐθνικοῦ ἐτόλμησαν νὰ δεῖξωσιν, ἀλλ' ἀφ' οὐ αἰσχροῦς περὶ πρωτείων διεπληκτίσθησαν πρὸς ἀλλήλους, ἐπέσαν καὶ αὐτοὶ τελευταῖον ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐλευθερίας. Ἐκ τούτου καὶ σήμερον πάλιν οἱ σκεπτόμενοι ἄνδρες τοῦ ἐλ-

ληνικοῦ λαοῦ, ἐξερχόμενοι τῆς ἀπάτης των, φωνάζουν· « Ἄρα κατὰ τῶν Φατριῶν! Ἄρα κατὰ τῶν Φατριαρχῶν! Ἐθνικὴ ἐνότης, καὶ κατάρπαισις τοῦ σπαραγμοῦ τῆς Ἑλλάδος!..

Ἄς ἐπιστήσωμεν ἤδη ὀλίγον τὸν νοῦν εἰς τὴν ἐνεστῶσαν Ἑλλάδα, καὶ ἄς κάμωμεν σύντομόν τινα τῶν πραγμάτων ἀνά-
 λυσιν. Ἡ Ἑλλὰς διαιρεῖται εἰς ὑψηλὴν κλάσιν καὶ εἰς λαόν. Ἡ ὑψηλὴ αὕτη κλάσις ἐπι Τουρκοκρατίας συνετίθετο ἀπὸ τοὺς Προκρίτους καὶ Ἀρχιερεῖς ἐκάστης Ἐπαρχίας· σήμερον δὲ προ-
 σετέθησαν εἰς αὐτὴν ὀλίγοι λόγιοι, ὀλίγοι ἔμποροι καὶ κτημα-
 τῖαι, ἐλθόντες νὰ ζήσωσιν εἰς αὐτόνομον Ἑλλάδα. Ἡ ὀλιγά-
 ριθμος αὐτῆ κλάσις ἐμπεριέχει τὴν διάνοιαν καὶ τὸν πλοῦ-
 τον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ· αὐτὴ μὲν εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος,
 ὃ δὲ λῶς εἶναι τὸ σῶμά της. Ἄν λοιπὸν ὅλη ἡ κλάσις αὐτῆ,
 ἀντὶ ἀενάως νὰ διασπαράττεται καὶ νὰ τραυματίζεται
 ἀφ' ἑαυτῆς, θελήσῃ αὐτὴ μὲν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ ἐνδυναμω-
 θῇ ἐπομένως εἰς φῶτα, εἰς πλουτισμὸν καὶ εἰς ἀρετὴν, τὸν
 δὲ λαὸν νὰ διευθύνῃ πρὸς τὸ συμφέρον του, δὲν θέλει ἐκ τού-
 του προκύψει μεγίστη ὠφέλεια εἰς τὸ ἔθνος, δὲν θέλει παύσει
 τὸ χάος αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος;

Ἄν, τῆς Ἀντιβασιλείας ἀναλαβούσης τὰς ἡνίας τῆς Κυβερ-
 νήσεως, οἱ τότε συστηθέντες Ὑπουργοί, ἀντὶ νὰ διχονοῶσιν,
 ἡριθμουν ἀφιλοπροσώπως τοὺς ἄνδρας τοῦ ἀγῶνος καὶ κατέ-
 ταττον αὐτοὺς ἀμερολήπτως εἰς τὰς τόσας ὑπηρεσίας, τὰς
 ὁποίας ἔχει τοῦ Ὄθωνος ἡ Βασιλεία, δὲν ἤθελε καὶ ἡ ὑψηλὴ
 κλάσις τῆς Ἑλλάδος εὐτυχῆσει, καὶ ὁ λαὸς εὐχαριστηθῆ, καὶ
 ὁ Θρόνος παγιωθῆ. Ἄν ἔπειτα πάλιν, ὑποψίας ἀδίκου κατὰ
 τῶν στρατιωτικῶν ἐμπεσοῦσης, συνηνωμένοι αὐτοὶ ἡγγυῶντο
 πρὸς τὴν Ἀντιβασιλείαν περὶ τῆς πίστεως τῶν ὑπόπτων καὶ
 τῆς ἡσυχίας τοῦ Κράτους, ἤθελον συμβῆ τόσοι φυλακισμῶι,
 ἢ ἐπανάστασις τῆς Μάνης, ὃ στασιασμὸς τῆς Μεσσηνίας;

Θελομεν σήμερον πρόοδον ἐθνικὴν. Ἄς παύσωμεν μισοῦμενοι καὶ καταδιωκόμενοι συναλλήλως. Ἴδ' ἀνθρώποι φατριῶν, μέχρι τίνος οἱ παραγκωνισμοί; Δὲν ἀπηυδῆσατε ὠθοῦντες καὶ ὠθούμενοι, ὑποσκελίζοντες καὶ ὑποσκελιζόμενοι; Ἐγηράσατε οἱ ταλαίπωροι, καὶ οὐδὲ οἶκον ἐτι ἐκτίσατε, οὐδὲ ζῶν ἡθικὴν ἀπηλαύσατε. Ἡφαιστοὶ χῶλοι καὶ ῥυπαροὶ, κτυπάτε τὸν σφυρὸν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, καὶ κατατρίβετε τὸν σφυρὸν καὶ τὸν ἄκμονα, ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν πατρίδα...

Ἄς ἀναζωπυρῆσωμεν, ὦ ἄνδρες λόγιοι, τὸν ἱερὸν ἐκείνον πατριωτισμὸν, ὅστις καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ὀθωμανῶν κτεπέλεγεν ὅλους ἡμᾶς! Θεέ! μετὰ πόσης προθυμίας, μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ ἐβαδίζομεν τότε ὁμοψύχως πρὸς τὴν ἀναγέννησίν μας! Συνωμόται ὀκτώ ἔτη ἐντὸς τοῦ Βασιλείου τῶν τυράννων μας, κατετρώγομεν τὴν βαρεῖαν ἡμῶν ἄλυσον, φίλοι καὶ συμβοητοὶ πρὸς ἀλλήλους. Ἡ Ἑλλὰς ἔστρεφε πρὸς ἡμᾶς βλέμματα φιλοστόργου μητρὸς, καὶ ἡ ποτινία ἔχαιρε βλέπουσα ὀπισθέν της τρέχοντας συμφώνως τοὺς νεοσσοὺς της.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ Ποίησις εἶναι θυγάτηρ τῆς Εἰρήνης. Ἄν καὶ πολλάκις εἰς πολλὰ ἔθνη, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν ἐπαναστάσεων, τῶν ἐμφυλίων πολέμων καὶ τῶν στρατοπέδων, ὑψώθη αὐτὴ μεγάλη καὶ ἡχηρὰ, τὸ ἀληθὲς ὅμως βᾶδισμά της, ἡ ἐντέλεια τῶν ὠραίων τύπων της καὶ ἡ πλουσιότης τοῦ ἱματισμοῦ της ἐφάνησαν μόνον ἐκεῖ, ὅπου ἡ εὐνομία καὶ ἡσυχία συνεχώρησαν τὴν ἀνάπτυξιν ὅλην τῆς πλαστοουργικῆς της δυνάμεως.

Ἡ στέσις τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἀνωμάλου καὶ πολεμικῆς, ὑπῆρξεν μέγα πρόσκομμα εἰς τὴν φιλολογίαν μας, καὶ

ὀλίγα διὰ τοῦτο ὑπὸ τὸν κρατῆρα τῆς ἐπαναστάσεως ἀνεφύγαν τ' ἄνθη καθ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς. Δύο ἄλλα ἐμπόδια προσετέθησαν εἰς τοῦτο, καὶ τῆς Ποιήσεώς μας πρὸ πάντων ἐβράδυνον τὴν πρόοδον· ἐν, ἡ ἀσχημάτιστος ἔτι γλῶσσά μας, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει τὸν ποικίλον τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ἰδεῶν χρωματισμὸν, εἰς τὸν ὅποιον περιστρέφεται ἡ Ποίησις· ἄλλο, ἡ κατὰ δυστυχίαν πολλῆ τῶν πλειοτέρων ἐπικριτῶν καὶ ἀναγνωστῶν τοῦ καιροῦ ἀπειροκαλία, ἥτις καὶ τὸν ποιητὴν Ἰσπικνὸν Ληπεσδεβέγαν κατηνάγκαζεν, ὡς αὐτὸς ἐξωμολογεῖτο, νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ καλοῦ καὶ ὠραίου, διὰ νὰ γίνεταί ἀρεστὸς εἰς τοὺς συγχρόνους του. Εἰς ταῦτα, νομίζομεν, τὰ αἴτια πρέπει ν' ἀποδώσωμεν τὴν μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῖν μεγίστην σπάνιν τῶν ποιητῶν. Ἄλλο νεοφανέστερον ποίημα δὲν ἔχομεν κατὰ τὸ παρὸν ὑπ' ὄψιν, εἰμὴ τὴν ἀρτίως προκύψασαν εἰς φῶς ΚΙΘΑΡΑΝ τοῦ Παναγιώτου Σούτσου, καὶ αὐτῆς ἐπιχειροῦμεν ἐνταῦθα τὴν ἀνάλυσιν.

Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀδοιπόρου ὑπάρχει κυρίως ἡ ἀπομάκρυνσίς τῆς ἀπὸ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ βίου καὶ ἡ περιπλάνησίς τῆς εἰς κόσμον ἰδανικόν. Ναὶ μὲν, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεώς τῆς, ἡ ποίησις αὕτη, ἂν καὶ διὰ τῆς περὶ τὰ ἑλληνικὰ πράγματα σιωπῆς τῆς ὑπέφαινεν ἀδιαφορίαν τινὰ πρὸς ταῦτα, ἔθελξε κατὰ τι καὶ φωνὰς ἀνήγειρεν αἰσθημάτων μελαγχολικῶν εἰς τὰς καρδίας· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν Ἑλλήνων, ἐξερχομένων ἤδη ἀπὸ αἰματωδῆ πάλην καὶ ζώντων ἔτι μεταξὺ διαπληκτιζομένων παθῶν, ἦτον ξένον εἰς τὰ μυστήρια τῆς ῥομαντικῆς αὐτῆς καὶ φιλερῆμου Νύμφης τῶν ὁρέων, καὶ ὁ Ἕλληνας τοῦ ἀγῶνος ἠγάπα μᾶλλον νὰ ἐνδιατρίβῃ τότε εἰς τὴν αὐχηρὰν κόνιν καὶ τὸν βόρβορον τῆς Ναυπλίας, ὅπου ἡ τύχη του ἐταλαντεύετο, παρὰ εἰς τοὺς εὐώδεις λειμῶνας τῆς φανταστικῆς δημιουργίας.

ὄθεν καὶ με ὄλην του τὴν εἰκονικὴν παράστασιν, καὶ με ὄλην του τὴν νευρώδη στιχογραφίαν, ὁ Ὀδοιπόρος ἐγράφη μᾶλλον διὰ τὴν εἰρηνικὴν γενεάν, τὴν μέλλουσαν νὰ ἔλθῃ, παρὰ δι' ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρχε τότε· ἐξαίρουνται δὲ τῆς ἐπικρίσεως ταύτης τὰ καποδιστριακὰ Ἐλεγεία, ἐκδοθέντα μετὰ τοῦ Ὀδοιπόρου.

Τὴν τοιαύτην διεύθυνσιν ὁ ποιητὴς τοῦ Ὀδοιπόρου ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ σήμερον εἰς τὴν ΚΙΘΑΡΑΝ του· ἠθέλησε νὰ ἐνώσῃ τὸ ἰδανικὸν μετὰ τὸ πρᾶγματικόν, νὰ νυμφεύσῃ τὸν Ἔρωτα μετὰ τὴν Ἐλευθερίαν, καὶ νὰ περιπλανήσῃ τὴν μυρτοστεφῆ Θεάν τοῦ κάλλους ἐπὶ τῶν δαφνῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος· νέος ἀρραβῶν, εὐτυχῆς συζυγία δὺο ἐρασμιοτάτων ὄντων, τῆς ἰσραϊότητος καὶ τοῦ Πατριωτισμοῦ! Ἰδοὺ πῶς περὶ τὴν ὠραίαν αὐτὴν τῆς φαντασίας σύλληψιν, ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐρωμένης του·

« Χθὲς, ἀγάπη μου, τὴν εἶπα μ' ἐνθουσιασμένον πολὺν·
 Τῆς ἐλευθερίας βᾶε τὴν πολεμικὴν στολὴν,
 Περικεφαλαίαν φέρει
 Κ' εἰς τὸ χεῖρ κρατεῖ δῦρον·
 Ἐνωσεῖ δὺο Θεᾶς μου εἰς τὸ εὐχαρὶ σου σῶμα,
 Τὴν Θεάν τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἐρωτος ἀκούμα.
 Ἡ ἀγάπη μου μ' ἀκούει, κ' εἰς τοὺς δὺο τῆς κροτάφου
 Ρόδα βάλει τοῦ ἐνδοξοῦ μαρμαρινικοῦ ἐδάφους,
 Καὶ εἰς θώρακα χρυσαίνους
 Τοῦ ἐρωτικοῦ τῆς στήθους τοὺς εὐώδεις κρύπτει κρίνους,
 Καὶ με λέγει· « Σὲ ἀρέσει τὸ πολεμικόν μου σῶμα
 Κ' ἡ Θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἐρωτος ἀκούμα; »
 Εἶσ' ἐσὺ λοιπὸν, τὴν εἶπα, ἡ Θεὰ Ἐλευθερία;
 Εἶσ' ἐσὺ λοιπὸν, ποῦ εἶδα εἰς τῆς δόξης τὰ πεδία
 Τόσον ἄλλοτε ὠραίαν
 Καὶ με ξίφος καὶ σπαίειν,
 Κ' ἐκραζα κ' ἐγὼ κατόπιν μ' ἐνθουσιασμένου στόμα·
 Ὡ Θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἐρωτος ἀκούμα! κ. τ. λ. »

Ἀλλαχοῦ πάλιν εἰκονίζει τὴν λησμονηθεῖσαν τοῦ ἔθνους
 δούξαν· ἀναμιμνήσκει τὸ κλέος τῆς ἐπαναστάσεώς μας, ὅτε
 ἡ Νίκη μᾶς ἐστεφεν εἰς τὰ πεδία τοῦ Ἀρεως, ὅτε ὁ κόσμος εἰς

ἐκπληξιν ἐκινεῖτο ἐκ τῶν θριάμβων μας καὶ προσηλωμένους εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ, ζητοῦντες ὄχι ἀγγλογαλολατρείας ἢ ῥωσσισμοὺς, ἀλλ' ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἐβαδίζομεν ἀτρόμως εἰς τὸν σκοπὸν μας· τὰ τοιαῦτα ζωηρῶς ἀνακαλῶν, φωνάζει·

«Τότ' ἐρχόμενοι καὶ Ἀγγλων καὶ Αὐστριακῶν καὶ Γάλλων

Ναύαρχαι μὲ δάση στόλων,

Παρετήρουν, κατεμέτρουν κ' ἐνεβάθυνον μὲ δόλον·

Τῆς ἐπαναστάσεώς μας τὸν πυθμένα τὸν μεγάλον·

Ἐδίδον τὰς δύο χεῖρας καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,

Καὶ κατὰ λαοῦ ἀσπίου ὤμνυαν ἑμοῦ κ' ἐπίσης·

Ἄλλ' ἡμεῖς καταγελῶντες καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην,

Τὸν Θεὸν ἐπροκαλοῦμεν καὶ τὴν πλάσιν του εἰς πάλιν.

Ἄλλοτε εἰς τῆς ἐρήμου Ἐπιδαύρου τὰς ελαιάς,

Ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τὰς χρυσᾶς πορτοκαλίαις,

Ἐκπύττομεν πανδημῶς ἀδιείρητον μονάδα

Τὴν φιλόνομον Ἑλλάδα,

Καὶ τὸ Σύνταγμα εἰς χεῖρας, καθιδρύομεν εἰς θρόνον

Τὴν ἀπλὴν Ἐλευθερίαν,

Ἡτις ἔχει μικρὰν χρεῖαν·

Νομιμότητος ἀρχαίας καὶ σειρᾶς πολλῶν προγόνων.»

Βλέπων δὲ, μετὰ τοσαῦτα τρόπαια, μετὰ τοσαύτας θυσίας, τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν συρροὴν τῶν ξένων, ἀνακράζει μετ' ἀγανακτῆσεως·

«Τώρα τρέχετε, σεῖς ξένοι, καὶ κυκλώσατε τὸν Θρόνον·

Ὁ δικός μας νοῦς στοὺς βράχους ἐπαχύνθη τόσον χρόνον·

Δὲν ἤξεύρουσιν νὰ χαδεύουσιν χεῖρ' ἀδρᾶ 'πὸ τὸ τουφεκί,

Καὶ τὰ χεῖλη μας ἀκόμα μελαν' ἀπὸ τὸ φυσίκι·,

Μὲ τὸ στόμα μας σχισμένον,

Γλυκεῖς ἤχους δὲν ἤξεύρουσιν κολακευτικῶν ἐπαίνων.

Καλλωπιζέσθε αἰεὶ τώρα μὲ λαμπράς ἐνδυμασίας,

Μὲ βασιλικὰς ταινίας·

ἔχομεν ν' ἡμεῖς ταινίας καὶ στολὰς πλέον ὠραίας·

Τὰ παράσημά μας εἶναι αἱ ἀθάνατοι πληγαὶ μας·

Καὶ μὲ θῆσας στοὺς πολέμους ἐχθρῶν πῆραμεν σημαίας

Κρύπταντ' εὐκόλα αἱ σάρκες αἱ ἀνδρεῖαι καὶ γυμναὶ μας.»

Τίς δὲν συναισθάνεται δρομεῖαν λύπην, θεωρῶν τὴν Ἰδραν

χρεύουσαν τῶν ἐνδοξῶν ἀνδρῶν τῆς, κεκολοβωμένην τὰς
χεῖρας καὶ λιμώττουσαν; Τίνος δὲν συντρίβεται ἡ καρδία,
βλέποντος τὴν Ἀμαζόνα μητέρα τόσων ἡρωϊκῶν τέκνων ἰστα-
μένην ἔρημον εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ναυαγήσαντος πλοίου ναύ-
κληρον, ὅστις περιμένει τὸν θάνατον ἐπὶ πέτρας ὠκεανείου; Ἴδου
πῶς περὶ αὐτῆς ὁμιλεῖ τῆς ΚΙΘΑΡΑΣ ὁ ποιητής·

« Ἴδρα τώρα χωρὶς πλοῦτον, χωρὶς πλοῖα καὶ λαόν,
Ὀμιαῖζεις πυροβολὸν εὐκαιρον καὶ παλαιόν,
Καὶ ὁ ὄμιλος σου δὲν φέρει οὔτε κρότον οὔτε κλόνον
Μὲ τὴν βρόσσαν πεῦ ἀφῆκεν, ἀφ' οὗ ἐθραυσ' ἕναν θρόνον...

Εἰς τὴν Ἴδραν ναύτην νέον κἀνεῖς τώρα δὲν εὐρίσκαι,
Καὶ ἂν ἄλλοτε ἀπάντα ναυτῶν μίαν μυριάδα

Εἰς τοὺς βράχους τῆς καθεῖς·

Παρμοίως μὲ γυναικα, πῆτις τίκτει καὶ ἀποθνήσκει,
Γέννησεν ἡ νῆσος Ἴδρα μέγα βρέφος, τὴν Ἑλλάδα,
Καὶ ἀπέθνηεν εὐθύς. »

Τῶν τελευταίων τῆς ΚΙΘΑΡΑΣ φθόγγων ἡ ἀρμονία εἶναι
θρηνώδης καὶ ἡ ποίησις πνέει νεκρικοῦ λιθάου εὐωδίαν εἰς τὸν
ἐπικηδέιον κράθβατον τῆς ἐρωμένης του ἐπιρρίπτει ὁ ποιη-
τῆς τὸν κυπαρίσσινον κλάδον τῆς θανούσης Ἐλευθερίας, ἐπι-
φωνῶν·

« Τοῦ βίου γλυκὰ ὄνειρα, ὦ ἔρω καὶ φιλία,
Καὶ σὺς ὦ δόξα ἐθνικῆ, πατρίς καὶ ἐλευθερία,
Μ' ἀφήσατε καὶ φεύγετε καρδίαν μαρναθεῖσαν,
Καὶ χίμαιραι εἰ πόθοι μου καὶ εἰ σκοπεῖ μου ἦσαν.
Μ' ἐγήρασαν τὰ πάθη μου καὶ ἡ πατρίς ἀκόμα·
Μονότονος ὁ βίος μου δὲν ἔχει κἀνὲν χρῶμα,
Καὶ φάντασμα τοῦ ἱεροῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶνος,
Εἰς τῶν προμάχων κάθημαι τὸ Μυυσωλαῖον μόνος. κ.τ.λ. »

Ἐνθυμεῖσθε τὸν Ὀσιάνον ὅτε, ἐν μέσῳ τοῦ νυκτερινοῦ σκό-
τους καὶ τῆς τέφρας τῶν κατακαέντων πατρικῶν του δωμά-
των ἐνθουσιῶν, ἐπικαλεῖται τὰς σκιάς τῶν ἀποθανόντων συ-
ναδελφῶν του καὶ ζητεῖ νὰ τὰς ψάύσῃ, περιπίπταμένας γύρω του
ἐν μέσῳ τῶν συριζόντων ἀνέμων; Ἐνθυμεῖσθε εἰς τὸν Γκέτην
τὴν λυπηρὰν ἐκείνην προσφώνησιν τοῦ παραδόξου του Φαούσου

Τοιούτην σχεδὸν ἐντύπωσιν προξενεῖ καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀποθανόντας Μάρτυρας τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶνος ἀκόλουθος ἀποστροφή·

« Εἶσθε σεῖς ὅπου τὴν νύκτα, δταν ἄνεμος χειμῶνος

Τὸ παράθυρόν μου σείη

Καὶ μὲ χεῖρας σταυρωμένας τοὺς κιθάρας βλέπω μόνος

Καὶ τὸ ὄμμα μου δακρῦη,

Εἶσθε σεῖς σικαὶ τῶν πρώτων στρατηγῶν μας καὶ προμάχων,

Ποῦ ὠχραὶ κ' αἱματομέναι καταβαίνειτ' ἐκ τῶν βράχων;

Διατὶ τὸ πρόσωπόν σας ἔχει τι ἀρχαϊκόν,

Καὶ γλυκὺν ἐμπνέει πόθον ἢ ἀρχία σας εἰκῶν;

Φίλοι μου τῶν στρατοπέδων, πόσον μεταβεβλημένους

Σᾶς εὐρίσκω καὶ συγχρόνως κατηφεῖς καὶ τεθλιμμένους!..

Ἐνθυμῆσθαι τὰς μεγάλας τοῦ ἀγῶνος μας ἡμέρας;

Ἐφραξεν ὁ φωστήρ ἄλλας εἰς τὸν κόσμον λαμπροτέρας;

Τί ἀπέγειναν, ὦ φίλοι, αἱ ἡμέραι μας αἱ τότε;

Πεῦ αἱ δόξαι μας αἱ πρώται; ..

Ἄλλ' εἰς τοὺς ψαλμούς μου, φίλοι, τέρπεσθε κ' ἐνθουσιᾶτε,

Μὲ κυκλοῦτε καὶ βοᾶτε..

Χαίρετε, Ὀδυσσεῦ, Γεῦρα, Παπαφλέσσα, Κυριακούλη,

Βότχηρη καὶ Ἰψηλάντη, Καραίσκη καὶ Μιαούλη!

Ἐρχεσθε... καὶ τὴν κιθάραν κρούοντες τοῦ ποιητοῦ σας,

Γύρω μου ἐπικαλεῖσθε τὰς ἐπικηδεῖους Μούσας. »

Αὐτοῦ παύομεν τὴν ἐπίκρισιν τῆς ΚΙΘΑΡΑΣ. Ἄλλοτε θέλομεν ὁμιλήσει περὶ νεοσυνθέτου τινὸς ποιήσεως τοῦ γεραροῦ Ἰακώβου Ρίζου, ὡς καὶ περὶ τῶν ἀνεκδότων ποιημάτων Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ, τὸν ὑποῖον τόσον μᾶλλον παρακινουῦμεν ν' ἀφιερῶθῃ εἰς τὸ ποιητικὸν στάδιον, καθ' ὅσον αἱ πλουσίαι εἰκόνων καὶ πλήρεις οἴστρου συνθέσεις του ὑπόσχονται δόξαν εἰς τὸν Παροασὸν μας.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ.

Ἦτον γῆες ἡμέρα ἑαρινή, καὶ ὁ οὐρανὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὅποιος ἀπὸ τὸν Βύρωνα ζωγραφεῖται. Λευκῆ, κυανᾶ καὶ ῥοδό-

χροα τὰ σκιάδια τῶν Κυρίων μας ἐκύμαινον εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἄνθη Μαρτίου εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁ φλεγματικὸς Ἰπουργὸς βραδέως ἐβάδιζε μετρῶν, ὡς φαίνεται, τὰς χιλίας του δραχμᾶς· οἱ Σύμβουλοι, Ἀρειοπαγῖται καὶ Ἐφέται ἐπίσης βραδέως, σκεπτόμενοι ἴσως μὲ ποῖον τρόπον νᾶ κάμωσι καὶ τὰς ἰδικὰς των χιλίας. Ἄμαξαι διπλωματικαὶ ὡς ἀστραπαὶ ἐφαίνοντο καὶ ἐξέλιπον, καταπνίγουσαι μὲ τὸν κονιορτὴν τοὺς ζῶντας καὶ μὲ τὸν κρότον ἐξυπνοῦσαι τὰς σκιάς τῶν προγόνων μας, ἐκπεπληγμένας διότι ἔβλεπον τοὺς μὲν σημερινοὺς Ἀθηναίους Σκύθας, τοὺς δὲ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των Σκύθας Ἀθηναίους καὶ κοσμοκράτορας.

Ἐγὼ πεζὸς καὶ μὲ βῆμα ἀνθρώπου κρατοῦντος εἰς τὴν χεῖρα πλάστιγγα, ἥτις ἀπαιτεῖ προσοχὴν εἰς τὸ βάσταγμά της, παρατήρουν τὴν βαρύτητα καὶ ἀξίαν τοῦ καθενὸς διαβάτου· ἔβλεπα μετὰ ἄλλων καὶ πολλοὺς Σπουδάρχας, αὐτὸν ἀκτινοπρόσωπον καὶ σκιρτῶντα ἐκ τῆς χαρᾶς διότι ἔλα .εν ἓνα χαιρετισμὸν γλυκὺν τοῦ Ἀρχιγραμματέως· ἐκεῖνον κάτωχρον καὶ κλονούμενον ἐκ τῆς λύπης διότι τὸν εἶδεν ὀλίγον σοβαρόν. Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου ἀπήντησα ἄνθρωπον ἰχνογραφουῦντα μὲ τὴν ράβδον του ἐπὶ τῆς ἄμμου, (ἐπειδὴ ἀμμόωδαι εἶναι ἀκόμη αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως τοῦ Κέκροπος,) Φρούρια, στρατόπεδα καὶ πολιορκίας. « Ἐδῶ, ἔλεγεν, εἶναι τὸ Μεσολόγγιον· ἐκεῖ ἦσαν οἱ ἀποστάται· ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο ὤρμησαν οἱ βασιλικοί. » Πλήθος δὲ περιέργων καὶ ἀργῶν τὸν ἤκουε. « Ποῖος εἶναι ὁ τύσον ρητορικῶς διηγούμενος; » ἠρώτησα ἓνα Κύριον λογιωτατίζοντα, ὅστις ἔστεκε κατὰ τύχην πλησίον μου. « Εἶναι, μὲ ἀπεκρίθη, ὁ περίφημος Σπερμολόγος τῶν Ἀθηνῶν· ἐπισκέπτεται καθ' ἡμέραν ὅλας τὰς Γραμματείας, ὅλα τὰ Καφφενεῖα, μαθάνει ὅλα τὰ νέα, καὶ περιτρέχει ὅλην τὴν πόλιν διασπεύρων αὐτὰ· εἶναι χωρὶς εἰσόδημα, χωρὶς ὑπὸ

ρεσίαν, χωρίς ἐπάγγελμα, καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην τρέχει πει-
νῶν καὶ ῥιγῶν περισσότερον ἀπὸ τριάκοντα ἡμέρας τὸν μῆνα·

« Ριγῶν τε καὶ πεινῶν αἰί,
πλεῖν, ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνός ἐκάστου. »

Μόλις τὸ κωμικὸν τοῦτο πρόσωπον εἶδε τὸν γείτονά μου,
ἀφίνει τὰς πολεμικὰς του διηγήσεις, καὶ πλησιάσας αὐτὸν,
« τὸ ἔμαθες; τὸν λέγει μὲ χαμηλὴν φωνήν· τὸ νέον Ἰπουργεῖ-
όν μας κλονεῖται... Ἀκόμη δὲν ἐγεννήθη καὶ ἀποθνήσκει! εἴ-
πεν ὁ ἄλλος χαμογελῶν. Κρίμα λοιπὸν αἱ τόσαι ἀδόμεναι
Νομαρχίαι!.. Κρίμα αἱ ἐτοιμασίαι τῶν δύο οἰκημάτων τοῦ
Γραμματέως τῶν Ἐσωτερικῶν!.. » Ἀφῆσας ὁ Σπερμολόγος
τὸν λόγιον, ἐστράφη τότε πρὸς ἐμὲ, καὶ βιάζων με νὰ ὁμώσω
περὶ τῆς ἐχεμυθίας μου εἰς

« Ἄρην, Ἐνὸς καὶ φιλαίματον Φόβου »

« ὁ Βασιλεὺς Ὄθων, μὲ εἶπε, παραιτήθη ἀπὸ τὰ εἰς τὸν Παυραι-
κὸν Θρόνον δικαιώματά του, καὶ εἶναι πλέον Ἕλληνα καθ' ἑαυτό·
θέλει μάλιστα φορέσει καὶ ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν. Ζήτησεν ἡ Φου-
στανέλα! » καὶ ὕστερον ἀπεμακρύνθη, βάλλων τὸν δάκτυλον
εἰς τὸ στόμα του ὡς σημεῖον τῆς σιωπῆς, τὴν ὁποίαν ἐχρεώ-
στουν νὰ φυλάξω καὶ τραγουδῶν·

« Ἡ φουστανέλα μ' αἵματα ἐβάφηκε πολλάκις·

Τὴν φόρεσεν ὁ Μπότζαρης καὶ ὁ Καραϊσκάκης. »

« Φίλε, ἐφώναξα ἐγὼ πρὸς αὐτὸν, διὰ νὰ σὲ δώσω μικρὸν
δειγμα τῆς μεγάλης ἐφημεριδογραφικῆς μυστικότητος, θέλω
κοινοποιήσαι τὸ χαρμόσυνον αὐτὸ νέον εἰς ὅλας τὰς Ἐπαρχίας
διὰ τῆς ἙΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΛΑΣΤΙΓΓΟΣ μου, ἡ ὁποία πάσχουσα
ὄχι περιοδικόν, ἀλλὰ διαλείποντα πυρεττὸν, μ' ὅλον ὅτι δὲν
εἶναι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν Ἐφημερίς, ἔχει τι ἀμφίβιον καὶ
διπλοῦν τινα χρωματισμὸν τοῦ καιροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν.